

Hồi 76

Tô Canh Để Giã Biệt Chàng

Tiếng chim riu rít ngoài vườn làm cho Lý Đức Uy giật mình thức dậy.
Chàng ngủ một giấc thật say.

Sau khi ăn xong, Thúy Ngọc đặt hấn nằm xuống, nàng đi dọn mâm, nàng mang nước vào cho hấn, nàng dọn dẹp lại vật dụng trong phòng.

Nàng vừa làm vừa nói chuyện với hấn, nhưng cơn buồn ngủ kéo mắt chàng sụp xuống, hấn chỉ nghe chớ không nói nữa.

Hấn nhớ mang máng là Thúy Ngọc nói chuyện lu bù, nói nói cười, cười, có lúc nàng ngừng tay đi lại đứng sát bên chàng, nàng cười thật tươi, nàng nói thật dịu.

Lý Đức Uy nhớ nàng kéo mền đắp cho hấn cẩn thận, bàn tay mát lạnh của nàng vuốt tóc cho hấn, bàn tay nàng ngừng lại thật lâu bên má hấn.

Hấn nhớ nàng cúi xuống thật thấp, thật thấp, hấn nghe hơi thở nóng của nàng ... hấn nhớ môi hấn đụng cái gì mềm mềm ấm ấm.. và cuối cùng, hấn ngủ thiếp trong giấc mộng êm đềm.

Bây giờ thức dậy thì trời đã sáng rồi.

Lý Đức Uy mỉm cười, lần thứ nhất trong đời hấn có một giấc ngủ ngon như thế.

Nhưng hấn tắt nụ cười ngay. Một chuyện lạ mà hấn vừa phát giác.

Hấn nhớ sau khi ăn xong, uống xong, Thúy Ngọc đặt hấn nằm xuống, hấn nhìn lên nóc màn, hấn nằm ngửa.

Đó là thói quen của hấn mà trong trường hợp này hấn lại càng luôn nằm như thế vì hấn không cử động được ...

Thế nhưng bây giờ thì khác, bây giờ mặt hấn ngó ra ngoài, hấn nằm nghiêng.

Hấn nhớ rất rõ ràng, hấn nhớ đến phút cuối cùng ... nhớ Thúy Ngọc đứng sát bên hấn, tay nàng ngừng bên má hấn, mặt nàng cúi xuống, thấp xuống, hấn nhớ sự va chạm vành môi, tuy mơ hồ nhưng chắc chắn, vì hấn vẫn còn nghe thấy mặt nàng nóng rang, mặt hấn nóng rang... lúc đó, hấn vẫn còn nằm ngửa.

Thế sao bây giờ hấn lại nằm nghiêng?

Hấn không cử động được, không lẽ trong khi hấn ngủ, Thúy Ngọc lại sửa thế nằm cho hấn?

Không, hấn đã ngủ ngon, Thúy Ngọc không có lý do gì phải sửa.

Hấn thử nằm nghiêng trở lại.

Hấn đã cử động được rồi.

Hấn ngồi bật lên thật nhanh.

Hắn hoàn toàn cử động được rồi!

Tại sao?

Ai? Ai đã cho hắn uống thuốc giải?

Uống hồi nào?

Bây giờ thì hắn không nghe trong người hắn có gì lạ cả, trái lại rất khỏe, rất mạnh. Điều đó phải là do thuốc giải, không thể có cái gì khác được.

Sau khi hắn ngủ, Thúy Ngọc lén cho hắn uống thuốc giải?

Không, hắn chỉ không cử động được, nhưng chân khí của hắn chưa hề bị mất, chỉ cần một cái động nhẹ là hắn biết ngay, muốn cho uống thuốc là phải vạch miệng điều đó không thể giấu hắn được.

Tô canh.

Đúng rồi, chỉ có tô canh. Trong đó có thuốc giải, hơn nữa, trong đó có chất làm mau hồi phục thể lực.

Đã hơn một ngày đêm không ăn, tại sao bây giờ nghe khỏe mạnh như thường.

Tô canh, nhứt định là tô canh.

Lý Đức Uy chợt nhớ đến chuyện buồn ngủ lạ kỳ của hắn, chưa bao giờ hắn lại có chuyện buồn ngủ như thế cả, kể luôn những khi mệt mỏi nhứt cũng không.

Hắn nhớ sau khi ăn xong tô canh, hắn chỉ còn nói chuyện với Thúy Ngọc thêm mấy câu, rồi sau đó là mơ mơ màng màng chỉ nghe nàng nói chớ không đủ sức nói với nàng...

Và sau đó nữa là ngủ một giấc cho đến bây giờ.

Không thể nào lầm lẫn, đúng là trong tô canh có thuốc giải.

Nhưng tại làm sao Lý Quỳnh vừa mới đi là Thúy Ngọc đã cho hắn uống thuốc giải ngay?

Đây là do lệnh của Lý Quỳnh hay là do Thúy Ngọc muốn cứu hắn?

Lý Đức Uy bước xuống xỏ chân vào giày, hắn bước ra cửa.

Nhưng hắn vùng khựng lại.

Trên cái bàn nhỏ, hắn phát hiện ra hai vật.

Thanh Ngư Trường Kiếm, dưới thanh kiếm có dán một phong thư.

Bao thư không đề chữ bên ngoài, nhưng niêm kín.

Lý Đức Uy cầm lấy cả hai.

Hắn xé thư, bên trong một mảnh giấy thật trắng còn thoang thoảng hơi hương người con gái và nét chữ dịu dàng:

"Lý huynh,

Xin Lý huynh hãy để tôi gọi tiếng thân yêu này thêm lần nữa, có lẽ là lần cuối cùng tôi sẽ không bao giờ gọi nữa mà chắc Lý huynh cũng không bao giờ cho tôi gọi nữa ...

Tôi đi rồi, Lý huynh, nhưng không phải mang binh đi cứu viện, như Lý huynh đã lóng nghe. Vì muốn cho Lý huynh được yên lòng tôi bày đặt chuyện như thế thôi, bây giờ thì anh tôi đã an ổn trong thành Bắc Kinh do sự nội ứng đắc lực của Toà Hóa Thuần, Lý huynh đã từng tha thứ. Tuy Lý huynh không nói ra, nhưng tôi đã bắt gặp sự tha thứ ấy, đó là điều mà trọn đời bạc phận, Lý Quỳnh này coi như được một điều an ủi vô biên.

Tôi không dám cản Lý huynh nhưng tôi muốn nói là đại cuộc đã an bày, Lý huynh cũng đã làm hết sức mình cho triều đình họ Chu.

Ân nghĩa cũng đã phân minh.

Lý huynh, tôi không còn mong tái ngộ, cũng không mong được gì về Lý huynh cả, phận tôi mỏng lắm. Tôi đã đưa Thúy Ngọc thuốc giải cho Lý huynh và gởi trả thanh Ngự trường kiếm.

Khi cầm tới thanh kiếm báu này, tôi muốn dặn nó sau này đừng bao giờ xuyên vào tim tôi, đừng bao giờ xuyên vào tim đứa con gái bạc phước này, nhưng khốn thay, nó là vật vô tri vô giác.

Lý huynh, gắng mà bảo trọng, xa rồi, hết rồi, tôi coi như đã làm tròn bổn phận của một người vợ đối với chồng, về sau, khi phải chết với thanh Ngự trường kiếm, tôi sẽ cười để mang theo những kỷ niệm êm đềm của một ngày bên cạnh Lý huynh.

Tôi đi – Lý Quỳnh "

Lý Đức Uy chết sững.

Không có chuyện Ngô Tam Quế đưa binh quan ngoài về cứu viện.

Tào Hoá Thuần đã mở cửa rước giặc vào thành.

Lý Tự Thành đã chiếm Bắc Kinh...

Cả bức thư, chàng chỉ chú ý vào ba việc đó.

Chàng run bắn tay chân, nhún mình lao ra cửa, lao về phương bắc như tên bắn.

*

* *

Chương Đức.

Gia phân nữa thành trống rỗng, tặc binh của Lý Tự Thành không còn một tên nào.

Rải rác, những cánh cửa he hé, bá tánh thụt ra thụt vào trông thật là thê thảm.

Các con đường trống không, vắng như đất chết.

Da mặt Lý Đức Uy trắng bệch, chàng cắn môi rướm máu, chàng băng mình đi như gió, thẳng một mạch đến Bắc Kinh.

Cửa thành Bắc Kinh, chân thành Bắc Kinh, trong nhà Bắc Kinh có người. Người chết, người sống, tiếng ngựa hí, tiếng người kêu hỗn loạn.

Lý Đức Uy không còn thấy gì nữa, không còn nghe gì nữa, chàng lao càn vào cửa thành, lao thẳng vào cung cấm.

Tuy là nghĩa tử của Bố Y hầu, tuy là người chấp chưởng Ngân Bài lệnh của Hoàng gia, nhưng đây là lần thứ nhất chàng vào cung cấm, cả một khu vực minh mông đồ sộ, tường ngà nhà sập, lửa cháy, thân người, máu, màn trướng ngổn ngang.

Đổ ruột, bay đầu, đứt làm hai, nát từng khúc, treo cổ, đàn ông, đàn bà, con nít ... chết hết, chết hết.

Thân người đã xanh, máu đã khô quánh, mùi tanh đã xông lên.

Lý Đức Uy chết sống, hấn xông thẳng vào một cung.

Vừa vào nội cung, hấn thấy được người sống thứ nhất, một người cung nữ.

Nàng co mình sau cột điện chạm rồng, bụi bám đầy mặt, nước mắt chàm ngoàm, nhưng không nghe tiếng khóc, chỉ thấy miệng nàng ngáp ngáp ...

Cách chỗ đó không xa, bên phải, bên trái, trước mặt, sau lưng, chỗ nào cũng có thân người, ngang dọc sắp lớp lên nhau.

Ngay trước mặt của người cung nữ còn sống, có thấy một người trung niên thiếu phụ, ăn vận hoa gấm, những vết đao ngang dọc cả thân mình.

Bên cạnh thân người thiếu phụ là một thanh đao còn máu đọng lại trên lưỡi thép, cạnh thanh đao có một cánh tay, nhìn qua biết ngay đó là cánh tay người con gái, nhưng không thấy thân, chỉ có cánh tay không.

Lý Đức Uy bước tới nắm lấy người cung nữ:

- Thánh thượng đâu?

Vành môi tím ngắt của người cung nữ run run, giọng của nàng đã khàn:

- Ngự lâm quân bảo hộ xuất cung.

Lý Đức Uy hỏi:

- Nhị vị thái tử và công chúa đâu?

Người cung nữ chảy nước mắt thêm:

- Nhị vị Điện hạ đã bị đưa đi, Trưởng công chúa bị thánh thượng chặt một cánh tay và được một ni cô cứu đi rồi.

Lý Đức Uy cau mặt:

- Ni cô? Vị ni cô nào?

Người cung nữ nói:

- Một vị ni cô trẻ tuổi, rất trẻ, tục gia họ Tổ.

Lý Đức Uy rung động:

- Họ Tổ? Biết đưa công chúa đi đâu không?

Người cung nữ lắc đầu:

- Không biết, người không có nói, tôi không có hỏi.

Lý Đức Uy chỉ thấy người thiếu phụ áo gấm.

- Ai?

Người cung nữ bật khóc:

- Viên quý phi.. Thánh thượng sợ bị giặc lăng nhục nên ...

Nàng nín ngang và nhìn sống Lý Đức Uy:

- Ông là ...

Lý Đức Uy đáp nhanh:

- Ta họ Lý ...

Người cung nữ mở tròn đôi mắt:

- Là Tiểu hầu gia ...

nàng vụt nói lớn:

- Đúng rồi, vị ni cô họ Tổ nói biết Tiểu hầu gia, người dặn là nếu Tiểu hầu gia có đến thì nói rằng người đã cứu Trưởng công chúa đi rồi.

Lý Đức Uy không còn tâm tình nào để nghĩ nhiều hơn, chàng hỏi:

- Có thấy lão hầu gia không?

Người cung nữ lắc đầu:

- Không thấy, mấy ngày rồi không thấy Lão hầu gia tiến cung.

Lý Đức Uy nói:

- Không thể ở đây được, cô nương hãy tìm chỗ lánh thân, ta còn phải đi tìm thánh thượng...

Không đợi người cung nữ nói gì thêm, Lý Đức Uy lao mình đi thẳng.

Cả nội cung mênh mông, nhưng lạ là không thấy một tên giặc nào cả, nhưng khi ra khỏi cửa cung là thấy mười mấy tên áo vàng đang vây cứng một người, người cụt tay cầm Tử Kim Dao!

La Hán!

Không kêu một tiếng, không nói một lời, thanh Ngự trường kiếm nhoáng lên.

Lòng đau đớn tăng thêm căm hận, bao nhiêu căm hận dồn lên thanh kiếm. Lý Đức Uy lao vào vòng vây như một con cọp dữ thấy bầy dê.

Nhiều tiếng rú nổi lên, máu tươi như hoa rải. Thấy người ngã xấp lên nhau ...

Tử Kim Dao thêm Ngự Trường kiếm, chỉ thấy mấy cái chớp nhoáng lên, đám áo vàng rạp xuống, chỉ còn lại hai tên lạng lạng như kẻ mất hồn.

Đôi mắt của Lý Đức Uy đỏ ngầu, thanh Ngư trường kiếm lại chớp lên, tên áo vàng chấp chới hai tay, mũi kiếm xuyên đúng vào tim hấn, mũi kiếm trở thấu ra sau lưng, tên áo vàng run run hai chân, hai tay hấn vẫn cứ bơi bơi trong gió.

Còn lại một tên buông thanh đao nhưng không chạy được, hai chân hấn hình như quỳnh lại, Lý Đức Uy chĩa ngang bàn tay trái vào hông hấn.

Bàn tay đi thật ngon, chỉ nghe một tiếng "bụp" là máu đã xối xuống bàn chân của hấn, Lý Đức Uy rút bàn tay ra một lượt với thanh kiếm, hai tên áo vàng ập vào nhau.

Lý Đức Uy quay lại hỏi nhanh:

- La Hán, anh đến bao giờ?

La Hán mím miệng, giọng hấn ghen ngào:

- Mới vừa tới ...trễ quá rồi.

Lý Đức Uy dậm chân:

- Chúng ta đều trễ ...

La Hán vụt nói:

- Đức Uy, tôi quên, người cứu Trưởng công chúa là Tổ Thiên Hương, hôm nọ nàng được Manh đại sư cứu sống...

Lý Đức Uy gật đầu:

- Tôi nghe cung nữ nói và cũng đoán như thế, Nghe Thường, Mẫn Tuệ đâu? Mông lão đâu?

La Hán lắc đầu:

- Không biết ... Bây giờ tôi cũng không còn tâm tình nào cả, nghe nói thánh thượng đến Môi Sơn, anh hãy đến đó đi, tôi phải giết hết bọn giặc này nếu không chết, hai ngày sau gặp lại ...

Hấn lao mình vào phía Tây Cung, thanh Tử Kim Đao nhoáng lên như một chiếc mống dài ...

*

* *

Môi Sơn.

Phía bắc "Thần Võ Môn" chừng trăm bộ, có một hòn núi nhỏ Môi Sơn.

Môi Sơn là một hòn núi thấp, chu vi rộng chừng hai dặm, Lý Đức Uy vượt thẳng lên đỉnh đứng trên cao dòm xuống.

Bốn bên trống rỗng vì là một hòn núi nhiều than đá, tuy không hấn là núi trọc nhưng cây cối rất là thưa thớt, đứng trên cao thấy bốn phía rất rõ ràng...

Tia mắt của Lý Đức Uy vụt dừng lại nơi triền phía Đông Nam.

Từ dưới triền núi, một người vắn áo xanh vừa đi vừa bò, té lên té xuống...

Lý Đức Uy lao xuống.

Hắn càn lên cả những tàng cây, áo hắn sốt mất nhiều mảnh, nhưng hắn không hay biết.

Người áo xanh dừng lại, khi thấy Lý Đức Uy.

Nhìn qua phục sức, Lý Đức Uy biết ngay là Thái Giám.

Hai tay viên thái giám già cuốn vạt áo trước ôm cứng vào lòng, toàn thân lão run như phải rét...

Lý Đức Uy hỏi nhanh:

- Ông là nội thị?

Viên Thái giám già trấn tĩnh, nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Người là ...

Lý Đức Uy nói nhanh:

- Lý Đức Uy, nghĩa tử Bố Y Hầu.

Viên thái giám vùng thụp xuống, ông ta nói trong tiếng khóc:

- Tiểu hầu gia ... hết rồi ... Tiểu hầu gia ... già là Vương Thừa Ân.

Lý Đức Uy hỏi:

- Thánh Thượng đâu?

Wương Thừa Ân run rẩy buông hai tay ra, trong bọc áo ông ta là mảnh hoàng bào.

Mảnh Hoàng Bào có mấy dòng chữa máu:

- Ta là Sùng Trinh, bạc đức kém tài, không giữ nổi giang sơn để lọt vào tay giặc, ta mượn sợi dây oan nghiệt để đổi lấy sự an toàn cho bá tánh, ngôi báu ta nhường đó, xin đừng tàn hại sanh linh."

Lý Đức Uy phục xuống, hắn ôm mảnh hoàng bào vào lòng, nước mắt trào ra.

Wương Thừa Ân vừa khóc vừa nói:

- Tiểu hầu gia, già theo không kịp, sau cùng chỉ nghe rằng Thánh Thượng đã trao mình tại Môi Sơn, già theo đến đây chỉ tìm được mảnh Hoàng Bào, già đã cào nát từng gốc cỏ tại Môi Sơn này nhưng không thấy gì nữa cả ...

Lý Đức Uy nghiêng rằng:

- Lý Tự Thành đập phá giang sơn, bức tử thánh thượng, hắn phải được băm thây vạn đoạn...

Wương Thừa Ân khóc:

- Tiểu hầu gia, muôn việc đều do tên Tào Hoá Thuần, nửa đêm nó mở cửa Chương Nghi, rước giặc vào thành...

Lý Đức Uy hỏi:

- Có biết Lão Hầu gia đâu không?

Vương Thừa Ân khóc rống:

- Nghe nói Lão Hầu gia đã liều mình theo thánh thượng...

Chết lặng đi một lúc, Lý Đức Uy nghiêng rằng:

- Tào Hoá Thuần đâu?

Vương Thừa Ân lắc đầu:

- Giặc vào thành thì già không thấy hấn đâu nữa, chắc đã đi theo chúng rồi.

Lý Đức Uy mím môi:

- Không sao, chân trời góc biển, hấn cũng không làm sao trốn thoát.

Vương Thừa Ân nói:

- Tiểu hầu gia, xin người hãy lòng giặc, già sẽ ở lại đây cho đến bao giờ nghe được di thể của thánh thượng và Lão Hầu gia, già sẽ tìm cách báo tin...

Lý Đức Uy gật đầu lao mình xuống núi ...

*

* *

Thành Bắc Kinh không phải là lớn lắm, Lý Đức Uy đã quần nát như chồng lên mấy chục đường bờ thế nhưng không làm sao tìm được Lý Tự Thành, cả Tào Hoá Thuần cũng không thấy tăm hơi.

Không phải là một con người bằng sắt, cuối cùng chàng đã không còn gượng nổi, sự đói khát, mệt mỏi đã làm cho chàng gục.

Chàng gục trong một cái miếu hoang ở phía nam thành.

Chàng đã rán đi đến đó, cũng định vào đó để nghỉ một chút thôi, nhưng không ngờ chàng lại không còn đi nổi nữa.

Ban đầu chàng chỉ nghe thấy choáng váng, sau đó chàng lại buồn nôn, triệu chứng của con người kiệt sức, và cuối cùng là chàng quy luôn.

Bây giờ thì chẳng những chàng không còn giết giặc được nữa, trái lại, một tên quân tầm thường, một tên quân giữ ngựa của giặc đến đây cũng sẽ giết chàng một cách dễ dàng.

Trời đã tối rồi.

Tinh thần cũng như thể lực, chàng đã quá mức chịu đựng rồi, chàng hôn mê ...

*

* *

Không biết bao lâu, Lý Đức Uy lần lần có cảm giác.

Chàng biết mình đã tỉnh.

Chàng nghe trong mình hơi dễ chịu.

Chàng mở mắt ra, vẫn còn nằm y trong tòa miếu hoang.

Nhưng không biết bao giờ, Lý Đức Uy thấy mình không phải nằm trên nền đất như lúc ban đầu, bây giờ chàng nằm trên đồng cỏ khô, trên bàn thờ lại có ngọn đèn.

Bên cạnh có một người con gái.

Lý Đức Uy thẳng thốt kêu lên:

- Tiểu Hỷ!

Đúng rồi, đó là cô nữ tỳ của Thất Cách Cách.

Bàn tay đang đặt trên người chàng được rút về thật lạ. Tiểu Hỷ vừa giựt mình vừa mừng rỡ:

- Lý gia, người đã tỉnh rồi ...

nàng đưa tay đề lên ngực mình vừa cười vừa nói:

- Tiểu tỳ hết hồn...

Cố nhiên đó là câu nói có thật tình mà cũng có chữa thẹn vì bàn tay nàng đặt lên mình Lý Đức Uy khi nãy.

Nàng không có tà tâm gì cả và nàng cũng không sao dám thế, nhưng bản tánh tự nhiên của người con gái, khiến cho nàng e thẹn.

Lý Đức Uy trở mình ngồi dậy, ngoài việc nghe hơi mệt, chàng nghe trong người không có gì nguy hiểm, chàng hỏi:

- Sao cô nương lại có ở đây?

Tiểu Hỷ cười, bây giờ thì cô ta đã tự nhiên trở lại:

- Chỗ này chỉ cho Lý gia đến chớ không cho chúng tôi được đến hay sao?

Lý Đức Uy cười:

- Tiểu Hỷ, tôi muốn nói ...

Tiểu Hỷ chận ngang:

- Lý gia hãy để cho tiểu tỳ nói, tỳ nữ đến đây với Thất Cách Cách mà.

Lý Đức Uy nhướng mắt:

- Sao? Có Thất Cách Cách ...

Tiểu Hỷ gật đầu:

- Vâng, thật không ngờ, lúc tại cửa Đô Đốc phủ ở Trường An, khi bái biệt Lý gia, tỳ nữ cứ ngỡ rằng kiếp này không còn mong gặp lại, chẳng dè chỉ mấy tháng sau và bây giờ ...

Nàng cười thật tươi và nói tiếp:

- Lý gia cùng chúng tôi quả bôn truyền...

Lý Đức Uy hỏi:

- Tiểu Hỷ cứu tôi phải không?

Tiểu Hỷ lắc đầu:

- Không phải tiểu tỳ, do là Thất Cách Cách, tỳ nữ chỉ hầu Lý gia thôi.

Lý Đức Uy liếc quanh:

- Thất Cách Cách đâu?

Tiểu Hỷ đáp:

- Thất Cách Cách có việc đi một chút, người có dặn xin Lý gia hãy đợi người. Và cho tỳ nữ ở lại hầu Lý gia.

Lý Đức Uy nói:

- Đa tạ Hỷ cô nương, thật tình tôi không dám thế. Chẳng hay Thất Cách Cách đi đâu?

Tiểu Hỷ nở nụ cười bí mật:

- Tỳ nữ không biết rõ, có lẽ lát nữa Lý gia hỏi Thất Cách Cách là biết.

Chàng biết cô ta không chịu nói, chàng tin chắc rằng quân Mãn Châu sẽ lợi dụng cơ hội này để tấn công.

Ngừng một lúc, Lý Đức Uy hỏi nhóng:

- Hình như Thất Cách Cách dạo này rồi việc lắm phải không?

Hắn muốn hỏi một câu để biết luôn hai việc, thứ nhất là chuyện Thất Cách Cách bị tội, ngừng chức và bị giam lúc trước, thứ hai hắn muốn nhóng xem hiện tạ nàng có trọng trách trong chuyến điều binh thuận theo thế loạn để tấn công hay không.

Nhưng Tiểu Hỷ chỉ thỏa mãn hắn ý đầu, nàng nói:

- Đa tạ Lý gia, Thất Cách Cách không bị khó khăn gì cả, thật cũng may, cái vị Cửu vương gia của chúng tôi là người rất khó dung thuộc cấp, nếu không được khỏi tội thì chắc chúng tôi không có mặt ở đây hôm nay đâu.

Lý Đức Uy lại nhóng thêm:

- Chắc có lẽ ông ta còn phải dùng Thất Cách Cách trong nhiệm vụ quan trọng?

Tiểu Hỷ nhướng mắt và cô ta vụt cười:

- Lý gia, thật Lý gia quả đúng như lời Thất Cách Cách đã nói, quả là người thông minh, không việc gì mà Lý gia không biết, "biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng", bằng vào một điểm ấy không thôi, chúng tôi quyết không phải là đối thủ của Lý gia rồi.

Lý Đức Uy làm thinh.

Hắn đã đoán đúng rồi, quả thật Mãn Châu đã không bỏ lỡ cơ hội ...

Tiểu Hỷ nói tiếp:

- Thật ra thì tình hình bây giờ đã đổi khác rồi, chỗ nhắm chúng tôi không phải là Đại Minh, chỗ nhắm của Lý Gia cũng đâu phải là Mãn Châu nữa, đáng lý chúng ta phải đối địch thành bạn, hơn lên là nên hợp tác...

Lý Đức Uy nhìn chăm vào mặt Tiểu Hỷ:

- Sao đó, Hỷ cô nương, cả cô nương bây giờ cũng định làm du thuyết nữa phải không?

Tiểu Hỷ vội nói:

- Trời ơi, Lý gia, lại nghi oan cho tiểu tỳ, nếu quả tiểu tỳ có ý đó thì đối với ai chớ làm sao dám đối với Lý gia? Nhưng vì là phận tôi đòi, được Thất Cách Cách thương như thân thích và vì mến nghĩa của Lý gia, tiểu tỳ chỉ mong sao cho sự ngang trái sớm được vẹn toàn.

Lý Đức Uy trầm ngâm:

- Cũng có thể là tại tôi nghĩ hơi xa. Nhưng Hỷ cô nương, chắc cô nương cũng phải thấy rằng, nếu ngày nào mà quý tộc còn lăm le dòm ngó Trung Nguyên thì ngày đó tôi và Thất Cách Cách rất khó mong gì hơn nữa ...

Tiểu Hỷ nói:

- Lý gia, vừa rồi tiểu tỳ có nói, bây giờ tình hình đã quá rõ ràng, Mãn Châu chúng tôi đâu còn nhắm vào Đại Minh triều nữa.

Lý Đức Uy gật đầu:

- Ý của cô nương, tôi biết, nhưng Minh triều đâu đã diệt vong? Chỉ cần thiên vạn ức thần tử của nhà Minh còn sống thì Minh triều không bao giờ bị diệt.

Tiểu Hỷ chớp mắt:

- Như Lý gia nói thì ức vạn con người vẫn mãi mãi không bao giờ ...

Lý Đức Uy gật đầu:

- Đúng, đó cũng là để nói với quý quốc, nói với cô nương, nói với bất cứ người nào, Đại Minh triều mãi mãi không bao giờ bị diệt.

Tiểu Hỷ cúi mặt làm thinh.

Thật lâu cô ta mới thở dài:

- Lý gia, sự gánh chịu của Lý gia, tâm tình của Lý gia, tiểu tỳ biết rất rõ, nhưng một mình Lý gia, sức của một người có hạn, một cây không thể chống được tòa nhà đang đổ, tiểu tỳ xin Lý gia đừng nên để cho mình phải khổ nhiều.

Lòng của Lý Đức Uy nghe như dao cắt, câu nói của cô gái không phải là vô lý, nhưng chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên, chàng nói:

- Đa tạ Hỷ cô nương, không sao đâu, tôi không phải một mình, thật ra hoàng thượng tuy đã qui thiên, nhưng vẫn còn một vị thái tử, vẫn còn đám trung thần, Minh triều sẽ còn có cơ đứng dậy.

Tiểu Hỷ nhìn thẳng vào mặt Lý Đức Uy:

- Lý gia nghĩ như thế sao?

Lý Đức Uy đáp:

- Không phải chỉ một mình tôi nghĩ như thế, phàm ai là con dân nhà Minh cũng đều nghĩ như thế và quí quốc đáng lý cũng nên nhận đó là sự thật.

Tiểu Hỷ nói:

- Lý gia, số đại thần của Minh triều như Trần Diễn, Ngụy Tháo Đức, Trương Nhược Kỳ, Lương Triệu Dương ... cũng đã thay đổi ý chí đã ngã về với giặc...

Lý Đức Uy nhượng mắt:

- Bằng vào những loạn thần tặc tử ấy làm sao có thể đại biểu cho Đại Minh triều văn võ? Cô nương nên nhớ rằng trung thần hãy còn nhiều như Viên Sùng Hoán ...Sử Khả Pháp chẳng hạn.

Tiểu Hỷ nói:

- Tiểu tỳ cũng biết Viên Sùng Hoán là một đại tướng. Sử Khả Pháp là một trung thần thế nhưng...

Nàng nín ngang và vụt nói sang chuyện khác:

- Lý gia, vừa rồi Lý gia có nói đến vị thái tử ...

Lý Đức Uy lắc đầu:

- Vì mới vào kinh nên tôi chưa biết rõ, nhưng có biết cũng không tiện nói với cô nương...

Tiểu Hỷ lắc đầu:

- Không phải thế, không phải tiểu tỳ muốn nghe ngóng đâu, tiểu tỳ chỉ sợ vị Thái Tử ấy đã lọt vào tay Lý Tự Thành...

Lý Đức Uy nói:

- Không đâu, trời cao không bao giờ đoạn tuyệt như thế.

Tiểu Hỷ chưa kịp nói thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân.

Cô ta nhìn ra ngoài và nói:

- Cách Cách đã trở lại ...

Nàng đứng dậy bước ra.

- - o O o - -